

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/125/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118011984
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2118011984.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a členov senátu JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného S. S., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného S. S. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 10. septembra 2020, č. k. 6T/62/2018-268, na verejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o vine ohľadom skutku pod bodom 2/ a v oboch výrokoch o treste a spôsobe ich výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný S. S., nar. XX. Z. XXXX v Y., trvalé bydlisko A.. A. XXXX/X, Y., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov v inej trestnej veci, uznáva za vinného, že
v bode 2/

od presne nezistenej doby až do 17.40 hod. dňa 1. decembra 2017 v meste E. v priestoroch Obvodného oddelenia PZ Hlohovec v miestnosti pre predvedené osoby pri sebe, vo vrecku teplákov, prechovával 1 ks zatavenej injekčnej plastovej striekačky, ktorú vytiahol z vrečka a rukou ju prelomil s tým, že obsah striekačky sa pokúsil vysypať si do úst, v čom mu však zabránili zasahujúci príslušníci PZ, pričom zatavená injekčná plastová striekačka obsahovala svetlohnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 741 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 74,5 % hmotnostných, obsahujúce 552 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne siedmim obvykle jednorazovým dávkam drogy - pervitínu, pričom metamfetamín (pervitín) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,
teda

v bode 2/

- neoprávnene prechovával vo väčšom rozsahu pre vlastnú potrebu psychotropnú látku,

čím spáchal
v bode 2/

- prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 135 ods. 2 Tr. zák.

Za to sa
odsudzuje

podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., za použitia ust. § 38 ods. 2, ods. 5, § 37 písm. m), § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušuje sa výrok o treste uložený obžalovanému

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28. februára 2017, sp. zn. 15T/10/2016, právoplatným 5. apríla 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 5. apríla 2018, sp. zn. 5To/51/2017,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. januára 2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019, sp. zn. 3To/70/2019,

- trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 9. októbra 2019, sp. zn. 1T/26/2019, právoplatným 14. novembra 2019,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 3. decembra 2019, sp. zn. 9T/12/2018, právoplatným 3. decembra 2019,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 30. januára 2020, sp. zn. 9T/35/2019, právoplatným 30. januára 2020,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 27. februára 2020, sp. zn. 7T/39/2015, právoplatným 27. februára 2020,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 10. septembra 2020, č. k. 6T/62/2018-268, bol obžalovaný S. S. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného v bode 1/ zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.) z časti dokonaný a z časti (týkajúcej sa neoprávneného predaja) spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ po tom čo bol kontaktovaný telefonicky dňa 04.04.2017 cca medzi 19:00 hod. a 20:00 hod. H. M. so žiadosťou o kúpu jedného kubíka pervitínu za sumu 60 Eur, toho istého dňa vo večerných hodinách obžalovaný prišiel taxíkom pred byt v ktorom bývala H. M. na adrese A. XX, Y. v úmysle jej pervitín za dohodnutú sumu predať, pričom H. M. telefonicky kontaktoval, že si môže prísť dolu po pervitín, no nakoľko nechodila, obžalovaný z taxíka vystúpil a išiel k jej vchodu č. XX, kde bol zadržaný príslušníkmi PZ K. P. a V. I., keď H. M. po tom čo si objednala pervitín, sama od seba iniciatívne telefonicky kontaktovala svojho známeho K. P., ktorý pracoval ako príslušník policajného zboru a o ktorom vedela, že v ten večer pracuje s tým, že ho informovala, že obžalovaný ku nej príde do asi pol hodiny a bude mať pri sebe pervitín, pričom obžalovaný v čase svojho zadržania dňa 04.04.2017 o 22.30 hod. pri sebe vo vrecku nohavíc prechovával 1 ks zatavenej injekčnej plastovej striekačky, ktorá obsahovala svetlohnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 769 mg a s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 75,1% hmotnostných, obsahujúce 578 mg absolútneho metamfetamínu, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

2/ od presne nezistenej doby až do 17.40 hod. dňa 01.12.2017 v meste E. v priestoroch Obvodného oddelenia PZ Hlohovec v miestnosti pre predvedené osoby pri sebe, vo vrecku teplákov, prechovával 1 ks zatavenej injekčnej plastovej striekačky, ktorú vytiahol z vrecka a rukou ju prelomil s tým, že obsah striekačky sa pokúsil vysypať do úst, v čom mu však zabránili zasahujúci príslušníci PZ, pričom zatavená injekčná plastová striekačka obsahovala svetlohnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 741 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 74,5 % hmotnostných, obsahujúce 552

mg absolútneho metamfetamínu, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

2. Okresný súd ho za skutok 1/ odsúdil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28.02.2017, sp. zn. 15T/10/2016, právoplatný 05.04.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

3. Za skutok 2/ okresný súd obžalovaného odsúdil podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, § 37 písm. m), § 38 ods. 5, § 41 ods. 2., § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému

- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 24.01.2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 08.10.2019,
- trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.10.2019, sp. zn. 1T/26/2019, právoplatným 14.11.2019,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 03.12.2019, sp. zn. 9T/12/2018, právoplatným 03.12.2019,
- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 30.01.2020, sp. zn. 9T/35/2019, právoplatným 30.01.2020 a
- rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 27.02.2020, sp. zn. 7T/39/2015, právoplatným 27.02.2020,
ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

4. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) vzdal práva na podanie odvolania, avšak obžalovaný ihneď zahlásil odvolanie čo do výrokom o vine, treste a namietal aj konanie, ktoré im predchádzalo.

5. Zahlásené odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne Mgr. Andrey Šútovskej (ďalej len obhajkyňa) osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 9. novembra 2020.

6. V odvolaní obhajkyňa uviedla, že sa nestotožňuje so záverom okresného súdu, o tom, že obžalovaný je vinný zo skutku v bode 1/ rozsudku. Podľa nej okresný súd nesprávne vyhodnotil zákonnosť dôkazov, nevysporiadal sa s rozpormi v dôkazoch a nedostatočne odôvodnil rozsudok.

7. Obhajkyňa v odvolaní argumentovala, že svedkyňa H. M. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní, ktorá bola podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len Tr. por.) prečítaná na hlavnom pojednávaní, jednoznačne uviedla, že „niekedy v mesiacoch roku 2017, asi v marci, sa stretávala so svojim kamarátom K. P., ktorý pracuje na OOPZ Trnava a pozná ho asi jeden rok. Nakoľko vie, že K. P. je policajt, chcela mu pomôcť s tým, že ho kontaktovala, že by mu mohla pomôcť chytiť jedného dílera menom S. S., o ktorom vedela, že predáva pervitín... M. potom zavolať K. P., o ktorom vedela, že v daný večer pracuje. Povedala mu, že asi za pol hodinu príde k nej S. S. s pervitínom a keď chce, môže ho zadržať.“ Rovnako aj na hlavnom pojednávaní H. M. vypovedala, že „na obž. S. mi dal telefónne číslo K. P., ktorý ma poprosil, aby som cez S. dojednala kúpu pervitínu. S P. sa poznáme zbežne, občas sme zbehli na kávu. Viem, že je policajt.“ Svedok K. P. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že „síce pozná H. M., ale len zo svojej služobnej činnosti, lebo ju niekoľko krát vypočúval. Len sa s ňou pozdraví a na kávy spolu nechodili. S M. nebol dohodnutý na nejakom postupe proti obž. S.. Pokiaľ si pamätá, tak pani M. bola nejako zainteresovaná v tomto skutku.“

8. Zhodnotením výpovedí svedkov M. a P. je zrejmé, že P. sa vo výpovedi snažil „zatajiť“ svoj (minimálne) kamarátsky vzťah s M., pričom jediným vysvetlením je práve skutočnosť, že sa tak P. snažil zatajiť nezákonný postup polície, kedy obžalovaný mal byť vyprovokovaný a navádzaný priamo M., ktorá ho prvá a aktívne oslovila so záujmom o drogu a jej konanie a spolupráca s políciou boli motivované vzťahom k príslušníkovi PZ P.. Túto verziu vzťahu M. a P. potvrdil aj obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Uvedené tiež potvrdzuje aj skutočnosť, že zadržanie obžalovaného sa uskutočnilo práve v deň, kedy mal P. službu a M. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedla, že vedela, že v daný večer P. pracuje. Okrem toho M. nemala žiadny rozumný dôvod na to, aby si vymyslela, že jej vzťah s P. bol kamarátsky a preto mu aj chcela pomôcť v jeho služobnej činnosti „chytiť dílera“.

9. Európsky súd pre ľudské práva už niekoľkokrát konštatoval, že policajné navádzanie k trestnému činu predstavuje zásah do práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (de Castro proti Portugalsku č. 25829/94 zo dňa 09.06.1998, Bannikova proti Rusku č. 18757/06 zo dňa 04.11.2010) a otázkou je, či by došlo k spáchaniu trestného činu i bez

zásahu vyšetrojúcich orgánov a či vyšetrojúce orgány mali dostatočné dôvody na podozrenie páchatela z predchádzajúceho zapojenia a v akom štádiu páchania trestnej činnosti bola zásah uskutočnený, alebo či bolo jednanie policajného agenta, informátora pasívne (Malininas vs. Litva zo dňa 01.07.2008).

10. Z vykonaného dokazovania (z výpovede M., z výpovede samotného obžalovaného a nakoniec aj z výpovede P.) vyplýva, že obžalovaný bol k protiprávnemu konaniu vyprovokovaný a aj priamo navádzaný M., ktorá ho prvá a aktívne oslovila so záujmom o drogu, pričom jej konanie a spolupráca s políciou boli motivované práve vzťahom k príslušníkovi PZ P.. Teda M. zasiahla v spolupráci s políciou do skutku a zároveň v aktuálnom trestnom konaní má aj procesné postavenie svedka, čo Trestný poriadok pripúšťa len vtedy, ak by bola v postavení agenta. Svedkyňa pritom v danej trestnej veci ani nemohla pôsobiť ako agent, pretože nie je príslušníkom PZ a nešlo ani o vyšetrovanie trestných činov korupcie, či terorizmu, pri ktorých môže byť agentom aj iná osoba ako príslušník PZ. Postup polície, ktorá využila svedkyňu M. fakticky ako agenta (hoci agentom právne nebola a inštitút spolupracujúceho svedka Trestný poriadok nepozná) na páchanie trestnej činnosti, bol teda v rozpore so zákonom a všetky dôkazy, ktoré boli s touto nezákonnou činnosťou polície obsahovo spojené sú v konaní pred súdom nepoužiteľné. Výpoveď P. je v rozpore aj s výpoveďami svedkov S. V. a O. I. prečítanými na hlavnom pojednávaní podľa § 263 ods. 1 Tr. poriadku. P. uviedol, že „počas eskorty zadržanej osobe znovu zopakoval jej práva a povinnosti, načo táto osoba zatavenú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky vydala“ a svedkovia V. a I. zhodne uviedli, že „zadržaná osoba vydala zatavenú striekačku s obsahom bielej kryštalickej látky P. ešte pred eskortou, pri vchode.“ Toto vzbudzuje ďalšie pochybnosti o zákonnosti postupu polície v súvislosti so zaistením zatavenej striekačky. Nezákonnosť postupu polície (najmä spôsob akým využila svedkyňu M., a tiež postup pri zaistení zatavenej striekačky s obsahom drogy) podľa obhajoby zakladá nezákonnosť všetkých následných dôkazov zistených v súvislosti s týmto postupom a ich procesnú nepoužiteľnosť proti obžalovanému. Čo sa týka úvahy okresného súdu, že celá vec nebola naplánovaná ako policajná provokácia (str. 5, 2. odsek napadnutého rozsudku), túto je možné namietat' skutočnosťou, že P. sa práve asistenciou pri zákroku (privolaním nezainteresovaných svedkov V. a I.) mohol snažiť o legalizáciu a zhodnotenie svojho nezákonného postupu voči obžalovanému, dohodnutého vopred so svedkyňou M..

11. Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, obhajoba sa nestotožňuje s jeho právnou kvalifikáciou. Z oboznámeného znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava, ČES: PZ-KEU-BA-EXP-2017/14863 z 12.1.2018 je zrejme, že stopa č. 1 obsahovala svetlohnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 134 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 74,3% hmotnostných, obsahujúce 100 mg absolútneho metamfetamínu a stopa č. 2 obsahovala svetlohnedý kryštalický materiál s hmotnosťou 607 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 74,5% hmotnostných, obsahujúce 452 mg absolútneho metamfetamínu. Spolu teda stopa č. 1 a stopa č. 2 obsahovali svetlohnedý kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 741 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamínu 74,5% hmotnostných, obsahujúce 552 mg absolútneho metamfetamínu.

12. V zmysle ustálenej súdnej praxe, možno v predmetnej veci považovať za právne relevantné celkové hmotnostné kritérium, teda že celkovej látky (stopa č. 1 a stopa č. 2) bolo 741 mg a to aj bez ohľadu na pomerne vyššiu koncentráciu účinnej látky (74,5%). Z toho potom vyplýva nesprávnosť skutkovej vety v bode 2/ obžaloby, ktorá hovorí o 14 obvykle jednorazových dávkach drogy, pričom vecne správne ma byť 7 obvykle jednorazových dávok.

13. Obhajkyňa je toho názoru, že na hlavnom pojednávaní neboli produkované žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť motív obžalovaného, že uvedené množstvo drogy nemal pre vlastnú potrebu, ale slúžilo na ďalšiu distribúciu. Aj samotné priznanie obžalovaného v priebehu hlavného pojednávania nesmerovalo k jeho úmyslu drogu ďalej distribuovať a v konaní nebolo ani inými dôkazmi preukázané dilerstvo drogy resp. akékoľvek iné nakladanie s drogou, mimo jej prechovávania pre vlastnú potrebu, preto bolo podľa nej potrebné právne kvalifikovať tento skutok ako prečin neoprávneného prechovávania omamných látok, jedov alebo prekurzorov pre vlastnú potrebu vo väčšom rozsahu podľa privilegovaného ustanovenia § 171 ods. 2 Tr. zák.

14. Na základe vyššie uvedeného obhajkyňa navrhla, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

15. Prokurátor sa k písomne zdôvodnenému odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

16. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 11. decembra 2020.

17. Za účelom prejednania podaného odvolania nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 11. novembra 2021, ktorého sa zúčastnil prokurátor, obhajkyňa obžalovaného ako aj samotný obžalovaný, ktorého účasť bola v rámci opatrení proti šíreniu nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby

COVID-19 zabezpečená prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por. z ÚVTOS Leopoldov. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady.

18. Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. por. doplnil dokazovanie, konkrétne oboznámil

- podstatný obsah spisu OS Trnava sp. zn. 2T/432/1994, najmä rozsudok zo 4.4.1995, právoplatný 11.05.1995 a uznesenie Okresného súdu Trnava sp. zn. 15Nt/55/2020 z 22.09.2021, právoplatné 5.10.2021, ktorým bolo rozhodnuté o zahľadení odsúdenia vo veci sp. zn. 2T/432/1994,

- podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 7T/39/2015, najmä rozsudok z č. I. 305, zápisnica z HP z č. I. 300,

- podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/26/2019, najmä trestný rozkaz z č. I. 208 a doručenky č. I. 209,

- podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 9T/35/2019, najmä zápisnica o HP č. I. 124 a rozsudok z č. I. 128,

- rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 4T/39/1998 zo 6.7.1998, právoplatný 11.09.1998, zápisnica z HP a porozsudkový referát.

19. Keďže ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania neboli, krajský súd vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na konečné návrhy. V rámci konečných návrhov prokurátor žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajkyňa poukázala na písomne zdôvodnené odvolanie a pridriavala sa konečného návrhu tam uvedeného. Obžalovaný sa stotožnil s prednesom svojej obhajkyne a dodal, že si je vedomý trestnej činnosti, ktorú spáchal, ale uložený trest považuje za neprimerane prísny, pričom poukázal na to, že nie je diler, ale narkoman, že drogy, s ktorými bol prichytený mal vždy pre svoju spotrebu, nie na predaj a žiadal, aby to súd zohľadnil.

20. Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Tr. por., ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

21. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným - postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal krajský súd len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

22. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

K bodu 1/ výroku o vine rozsudku okresného súdu

23. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, obžalovaný mu v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytykal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

24. Pokiaľ ide o samotný výrok o vine za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správnejmu záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové

zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali.

25. Pokiaľ ide o kľúčovú odvolaciu námietku obžalovaného, že bol ku skutku prostredníctvom svedkyne M. políciou vyprovokovaný, túto krajský súd nepovažuje za dôvodnú. V prvom rade treba uviesť, že táto argumentácia tvorila už základ jeho obhajoby v konaní pred okresným súdom a okresný súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku aj náležite vyrovnal, keď dal obžalovanému jednoznačnú odpoveď na to, prečo o policajnú provokáciu nešlo.

26. Z obsahu odvolacích námietok obžalovaného je pritom zrejmé, že sú postavené primárne na kritike spôsobu, akým okresný súd hodnotil vykonané dôkazy a aké skutkové zistenia z nich ustálil. Obžalovaný ďalej v odvolaní polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, presadzuje vlastnú, pre neho priaznivejšiu, verziu skutkového deja a naopak, úvahy okresného súdu označuje za nesprávne, nemajúce oporu vo vykonaných dôkazoch. Týka sa to najmä výpovede svedkyne M., kde obžalovaný chce, aby súd uveril jej zmenenej výpovedi na hlavnom pojednávaní a neuveril jej skoršej výpovedi z prípravného konania.

27. Pokiaľ ide o výhrady voči hodnoteniu dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

28. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

29. Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

30. V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd, pokiaľ ide o skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre tento výrok, že okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne závery. Aj krajský súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú ničím nenarušenú, logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. Kľúčové pre tento záver sú výpoveď svedka P. na hlavnom pojednávaní a prečítaná výpoveď svedkyne M. z prípravného konania, ktorých obsah je podrobne rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto osoby obžalovaného zo spáchania skutku bezpečne usvedčujú a súčasne vylučujú záver o tom, že bol obžalovaný ku skutku vyprovokovaný zo strany polície. Z oboznámenej výpovede svedkyne M. z prípravného konania je totiž nad všetku pochybnosť zrejmé, že išlo o jej súkromnú iniciatívu, že svedok P. ju v tomto smere nijakým spôsobom nenahováral, ani ju nijakým spôsobom neinicioval resp. nenavádzal, aby si drogy od obžalovaného v ten deň zakúpila. Z jeho strany išlo len o operatívnu reakciu na informáciu od tejto svedkyne o možnej protiprávnej činnosti obžalovaného. Tieto závery sú

nepriamo podporené aj výpoveďami svedkov V. a I., na čo správne poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Reťaz usvedčujúcich dôkazov potom uzatvárajú závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru SR Bratislava (ďalej len KEÚ PZ) ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/5102 a listinné dôkazy, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní. Aj tieto dôkazy okresný súd správne vyhodnotil a ich obsah v napadnutom rozsudku opäť podrobne rozviedol. Podľa názoru krajského súdu je odôvodnenie napadnutého rozsudku v tomto smere logické, vecne správne a presvedčivé, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si ho v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach naň poukazuje.

31. Okresný súd tiež zdôvodnil, prečo neuveril zmenenej výpovedi svedkyne M. na hlavnom pojednávaní. Uvedené si krajský súd opäť osvojuje a dodáva, že ak by bola pravda, čo tvrdila svedkyňa M. na hlavnom pojednávaní, že sa s obžalovaným poznala len zbežne a ani nemala jeho číslo, tak by bolo nelogické, aby sa obžalovaný takejto osobe snažil na základe jediného telefonátu okamžite vyhovieť a behom pol hodiny jej zadovážiť jeden kubík pervitínu s tým, že jej ho na taxíku osobne prinesie do miesta jej bydliska. Aj to svedčí pre záver, že pravdivá je výpoveď svedkyne z prípravného konania, kde svedkyňa uviedla, že obžalovaného pozná celý život, vie o ňom, že predáva drogy a číslo na neho mala vo svojom mobilnom telefóne. Pokiaľ ide o tvrdenia obžalovaného, že si ho chcel svedok P. takýmto spôsobom „pochytiť“ a tým ho prinútiť na spoluprácu s políciou v iných drogových veciach, tomuto ani krajský súd neuveril. Pokiaľ ide o diskrepancie vo výpovediach svedkov, na ktoré obhajoba poukazuje v odvolaní, tieto nie sú podľa odvolacieho súdu pre posúdenie veci nijak zásadné. Kľúčové je zistenie, že svedok P. ako policajt u obžalovaného vôľu spáchať tento trestný čin nijakým spôsobom neinicioval ani sám, ale ani prostredníctvom svedkyne M., ktorá sa sama z vlastnej vôle rozhodla, že pomôže svedkovi P. „chytiť dílera“. Jej motivácia k tomuto činu mala podľa výpovede svedka P. vyplývať práve z toho, že ju mal v minulosti okradnúť taxikár menom U., ktorý má údajne pracovať pre obžalovaného tak, že ho rozváža na taxíku, popritom čo obžalovaný distribuuje metamfetamín po Y..

32. Pokiaľ ide o právne posúdenie zisteného skutku, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď svoje skutkové zistenia právne posúdil ako zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. z časti dokonanej a z časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Táto právna kvalifikácia zodpovedá stavu veci a zákonu, keďže obžalovaný neoprávnene prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k neoprávnenému predaju psychotropnej látky, avšak k dokonaniu činu nedošlo.

33. Z prezentovaných dôvodov vyhodnotil krajský súd odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k tomuto skutku ako nedôvodné.

K bodu 2/ výroku o vine rozsudku okresného súdu

34. Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo výroku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, obžalovaný mu v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

35. Pokiaľ ide o samotný výrok o vine za skutok pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonalé dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správnenému záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali.

36. Tu opäť ani krajský súd nemá žiadne pochybnosti v tom smere, že sa skutok stal a že ho spáchal obžalovaný, ktorý sa nakoniec k jeho spáchaniu v konaní pred súdom aj priznal. Okrem vlastného priznania ho usvedčujú obsahovo zhodné výpovede svedkov Z. X. a S. G., ale aj zápisnica o prehliadke miesta činu s fotodokumentáciou a znalecký posudok KEÚ PZ Bratislava ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/14683. V podrobnostiach potom krajský súd poukazuje na logické, vecne správne a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku bez potreby ho na tomto mieste opakovať.

37. V otázke právnej kvalifikácie skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku dospel krajský súd k záveru, že odvolacie námietky obžalovaného sú dôvodné. Okresný súd skutočne skutok nesprávne právne posúdil ako zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

38. Pokiaľ ide o záver, že drogy boli v tomto prípade určené pre osobnú spotrebu obžalovaného, tento medzi stranami nebol sporný. V tomto smere nemal ani krajský súd žiadne pochybnosti, nakoľko obžalovaný je podľa vlastných slov dlhoročný užívateľ drog, pričom vykonaným dokazovaním nebolo

preukázané, že by práve tieto drogy mali byť určené k inému účelu, než k ich osobnej spotrebe obžalovaným.

39. Pokiaľ ide o množstvo, znaleckým skúmaním bolo zistené, že obžalovaný neoprávnene prechovával svetlohnedý kryštalický materiál o celkovej hmotnosti 741 mg a priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 74,5 % hmotnostných, čo predstavuje 552 mg absolútneho metamfetamínu, pričom metamfetamín (pervitín) je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

40. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nevenoval žiadnu pozornosť tomu, koľkým obvykle jednorazovým dávkam na použitie toto množstvo zodpovedá. V tomto smere je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Možno sa len domnievať, že okresný súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ, že zaistené množstvo metamfetamínu zodpovedá minimálne 14 bežným jednotlivým dávkami drogy.

41. Skutkové ustálenie počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenie množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, je právnou otázkou a právnym záverom, ktorý v zmysle § 145 ods. 1 druhá veta Tr. por. nie je oprávnený riešiť a vyslovovať KEÚ PZ v postavení znaleckého ústavu. Riešenie právnych otázok a vyslovovanie právnych záverov patrí do výlučnej kompetencie orgánov činných v trestnom konaní a súdu.

42. Pokiaľ ide o kvantifikáciu obvykle jednorazovej dávky na použitie podľa § 135 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., krajský súd poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. marca 2019, sp. zn. 3Tdo/83/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2019 pod poradovým číslom 22., ktoré sa danej problematike venuje. Z právnej vety I. vyplýva, že obvykle jednorazová dávka na použitie v zmysle ust. § 135 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (ako nie individuálny, ale bežný konzumný priemer) sa, na základe poznatkov o užívateľskej praxi, určuje ako bežne jednorazovo používané množstvo finálneho materiálu, obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom - teda nie podľa množstva tzv. účinnej látky v posudzovanom materiáli. Množstvo účinnej látky má vplyv na splnenie kvalitatívnych kritérií posudzovaného materiálu podľa § 130 ods. 5 Tr. zák. a v nadväznosti na to podľa § 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov (zjednodušene: vplyv na psychiku a sociálne správanie v určitej intenzite), ako aj v prípade uvedenom v bode II. Ak ide o materiál určený na ďalšiu úpravu (riedením inou, nenávykovou látkou) do podoby obvyklým spôsobom aplikovateľnej konečným užívateľom, je potrebné v skutkovej rovine dokazovaním zistiť, koľko obvykle jednorazových dávok podľa kritérií prvého odseku bodu I. by bolo možné z posudzovaného materiálu pripraviť, zohľadniac (v prospech páchatel'a) možné maximum účinnej látky pre obvykle jednorazovú dávku.

43. V cit. rozhodnutí okrem iného Najvyšší súd SR skonštatoval správnosť postupu nižších súdov, ktoré v prípade metamfetamínu (pervitínu) za obvykle jednorazovú dávku na použitie považovali minimálne 100 mg (0,1 g) s obsahom účinnej látky metamfetamínu vo forme voľnej bázy minimálne 10 mg, pričom v konkrétnostiach tam posudzovaného prípadu posúdili súdy nižších stupňov kryštalický materiál o hmotnosti 755 mg s priemernou koncentráciou 71,3% hmotnostných metamfetamínu ako sedem obvykle jednorazových dávok drogy, čo odobril aj Najvyšší súd SR ako súd dovolací.

44. Krajský súd pri ustálení počtu obvykle jednorazovej dávky na použitie a určenia množstva drogy, ktoré tvorí obvykle jednorazovú dávku na použitie, teda vychádzal v zmysle publikovaného rozhodnutia opísaného v bode 39. z hmotnostného kritéria, pretože práve v ňom je zahrnuté jednak objektívne, ako aj subjektívne hľadisko (zavinenie), ktoré spočíva vo vedomosti páchatel'a, aké množstvo drogy neoprávnene prechováva, keďže údaj o množstve účinnej látky je pre páchatel'a ako konzumenta spravidla vždy neznámy.

45. V tomto konkrétnom prípade preto množstvo metamfetamínu zaisteného u obžalovaného na úrovni 741 mg posúdil krajský súd ako minimálne sedem obvykle jednorazových dávok na použitie. Na tomto závere nič nemení fakt, že znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že zaistený materiál obsahoval účinnú látku metamfetamín v koncentrácii 74,5 % hmotnostných, čo predstavuje 552 mg absolútneho metamfetamínu. Zistenie samotnej koncentrácie metamfetamínu v zaistenom materiáli malo v tomto prípade význam z hľadiska § 130 ods. 5 Tr. zák., nakoľko ak by zaistená droga nemala požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky), nešlo by o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti a nešlo by tak o návykovú látku v zmysle tohto ustanovenia.

46. V tomto smere považuje krajský súd za potrebné ďalej poukázať na fakt, že tento obžalovaný už v minulosti bol odsúdený za neoprávnené prechovávanie psychotropnej látky pre vlastnú spotrebu rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28. februára 2017, sp. zn. 15T/10/2016, právoplatným 5. apríla

2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 5. apríla 2018, sp. zn. 5To/51/2017, pričom už vtedy oba konajúce sudy vychádzali práve zo spomínaného hmotnostného kritéria, keď obžalovanému zaistený kryštalický materiál o hmotnosti 206 mg s priemernou koncentráciou 71,4% hmotnostných metamfetamínu (pervitínu), obsahujúci 147 mg absolútneho metamfetamínu, posúdili ako minimálne dve obvykle jednorazové dávky drogy na použitie.

47. Z vyššie opísaných bodov je zrejmé, že okresný súd pri skutkovom ustálení počtu obvykle jednorazovej dávky nepostupoval správne a v nadväznosti na to pochybil aj v právnom posúdení skutku pod bodom 2/ výroku o vine napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Tr. por. rozsudok okresného súdu v bode 2/ výroku o vine celý zrušil a keďže mu to výsledky vykonaného dokazovania umožňovali, sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že predmetnú skutkovú vetu v časti týkajúcej sa množstva obžalovanému zaisteného metamfetamínu (pervitínu) doplnil o zodpovedajúci počet sedem obvykle jednorazových dávok drogy na použitie, v dôsledku čoho konanie obžalovaného právne kvalifikoval už len ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 135 ods. 2 Tr. zák., keďže obžalovaný síce psychotropnú látku metamfetamín, ktorý je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok, neoprávnene prechovával, teda mal ju v držbe po akúkoľvek dobu, ale v množstve, ktoré zodpovedá najviac desaťnásobku obvykle jednorazovej dávky na použitie, a to pre osobnú spotrebu.

48. Keďže došlo k prekvalifikovaniu skutku zo zločinu na prečin, krajský súd sa zaoberal obligatórne aj otázkou materiálneho korektívu v zmysle ust. § 10 ods. 2 Tr. zák., pričom dospel k záveru, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného je jeho závažnosť vyššia ako nepatrná, teda ide o trestný čin.

K výroku o treste

49. Kým výrok o treste (a spôsobe jeho výroku) za skutok pod bodom 2/ napadnutého rozsudku krajský súd zrušil ako výrok závislý, keďže mal svoj podklad v zrušenom výroku o vine za tento skutok, tak výrok o treste (a spôsobe jeho výroku) za skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku krajský súd zrušil z dôvodu, že je nezákonný.

50. Pokiaľ ide o konanie, ktoré obom výrokom o treste predchádzalo, okresný súd pochybil, keďže v tomto smere nevykonal dostatočné dokazovanie. Uvedené pochybenie krajský súd sám napravil tým, že na verejnom zasadnutí dokazovanie doplnil oboznámením podstatných častí pripojených spisov opísaných vyššie v texte, ktorý postup nebol spojený s neprimeranými ťažkosťami.

51. Okresný súd obžalovanému ukladal dva samostatné tresty s odôvodnením, že medzi skutkami v bode 1/ a v bode 2/ nie je daný viacčinný súbeh. Súbeh medzi skutkami prerušilo oznámenie rozsudku vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 15T/10/2016, ku ktorému došlo jeho doručením obžalovanému 27.4.2017. Za skutok 1/ preto okresný súd obžalovanému ukladal súhrnný trest k trestu, ktorý mu bol uložený za skutok spáchaný 7.6.2015, ktorý bol právne kvalifikovaný ako prečin podľa § 171 ods. 1 Tr. zák., za ktorý mu rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 28.2.2017, sp. zn. 15T/10/2016, bol uložený 1 ročný nepodmienečný trest odňatia slobody. Za skutok 2/ okresný súd obžalovanému ukladal súhrnný trest k 3-ročnému nepodmienečnému úhrnnému trestu, ktorý mu bol uložený rozsudkom tunajšieho súdu z 24.01.2019, sp. zn. 3T/14/2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8.10.2019, sp. zn. 3To/70/2019, za skutok spáchaný 15.09.2017, právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák.

52. Obžalovaný v odvolaní obom výrokom o treste žiadne chyby nevytýkal. Krajský súd preskúmaním zákonnosti a odôvodnenosti oboch výrokov o treste zistil, že okresný súd pri ukladaní týchto trestov nesprávne aplikoval ust. § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, ktorá chyba zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., preto na ňu krajský súd prihliadol, aj keď nebola v odvolaní vytýkaná.

53. Podľa § 42 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnosti, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia vecí, trest zákazu činnosti alebo trest zákazu účasti na verejných podujatiach, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7.

Ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatela hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

54. Ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich. V stručnosti treba uviesť, že princíp ukladania úhrnného trestu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchatelovi dvoch alebo viacerých trestných činov je ukladaný trest v rámci trestnej sadzby činu najprísnejšie trestného, pričom sa musí v tomto výroku odraziť aj skutočnosť, že nejde iba o trest za tento trestný čin, ale i za ďalšie, zbiehajúce sa trestné činy. To sa premietne v priznaní príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že páchatel spáchal viac trestných činov, čo ale neplatí, ak sa trest ukladá aj s použitím tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

55. Podľa rovnakých zásad sa postupuje aj pri ukladaní súhrnného trestu, ktorý súd ukladá vtedy, ak odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súd teda páchatela odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom, za ktorý už bol odsúdený. Ak Trestný zákon stanovuje v ustanovení § 42 ods. 1 povinnosť spravovať sa pri ukladaní súhrnného trestu zásadami platnými pre ukladanie úhrnného trestu, jeho účelom je snaha zabezpečiť, aby bol páchatel potrestaný rovnakým spôsobom, ako keby sa o všetkých jeho trestných činoch rozhodovalo v jedinom spoločnom konaní. Súhrnný trest teda nastupuje namiesto úhrnného trestu, ktorý by bol inak páchatelovi uložený, ak by sa o všetkých zbiehajúcich trestných činoch rozhodovalo v spoločnom konaní. Súhrnný trest je pre páchatela priaznivejší ako trest samostatný, pretože je v ňom zohľadnená skutočnosť, že páchatel sa dopustil ďalšieho trestného činu, pričom nebol varovaný odsudzujúcim rozsudkom týkajúcim sa skoršieho trestného činu. Možno teda zosumarizovať, že súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného (reálneho) súbehu trestných činov, a to len vtedy, ak bol páchatel za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti už odsúdený za predpokladu, že na takéto odsúdenie je možné prihliadnuť.

56. Základným predpokladom uloženia súhrnného trestu je, aby medzi trestným činom, ktorý je predmetom prebiehajúceho konania a trestným činom, vo vzťahu ku ktorému má byť uložený súhrnný trest existoval viacčinný súbeh. Viacčinný súbeh trestných činov je z časového hľadiska vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku za nejaký trestný čin toho istého páchatela (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týkal niektorého z týchto trestných činov alebo trestného činu spáchaného ešte skôr, mimo okruhu týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihliadať. Z uvedeného vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel bol za časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihliadať. Súd teda páchatela odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za, ktorý už bol odsúdený).

57. Aj judikatúra akcentuje, že viac trestných činov je v súbehu len potiaľ, pokiaľ medzi prvým a posledným z nich nebol vyhlásený, súdom prvého stupňa, odsudzujúci (hoci aj neprávoplatný) rozsudok za nejaký trestný čin. Činy spáchané po odsudzujúcom rozsudku do doby jeho právoplatnosti treba posúdiť obdobne ako recidívu (R 8/1974). Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 35 ods. 2 Trestného zákona (teraz § 42 ods. 1 Trestného zákona), aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971).

58. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk a z vykonaného dokazovania dospel krajský súd k záveru, že v predmetnej trestnej veci neboli splnené zákonné podmienky na uloženie dvoch samostatných trestov obžalovanému. Aktuálne súdené skutky spáchané obžalovaným v dňoch 4.4.2017 a 1.12.2017 sú totiž vo viacčinnom súbehu, keďže medzi prvým a druhým z nich nebol vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin obžalovaného, ktorý by bol prvý v poradí.

59. Okresný súd nesprávne za takéto okamih (za okamih vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku) považoval doručenie rozsudku okresného súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 15T/10/2016 obžalovanému do vlastných rúk, ku ktorému došlo 27.4.2017. Okresný súd ale opomenul zohľadniť kľúčový fakt, že vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 15T/10/2016 bol 8.8.2016 vydaný trestný rozkaz, ktorý bol obžalovanému doručený podľa pripojenej doručky do vlastných rúk 22.8.2016, s ktorým dňom zákon spája účinky vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku. Inak povedané, z hľadiska posúdenia viacčinného súbehu trestných činov bolo doručenie rozsudku obžalovanému do vlastných rúk 27.4.2017 druhoradé, nakoľko účinky vyhlásenia prvého odsudzujúceho rozsudku nastali už skôr, konkrétne 22.8.2016 doručením trestného rozkazu obžalovanému do vlastných rúk.

60. Krajský súd ďalej zistil, že aktuálne súdené skutky spáchané obžalovaným v dňoch 4.4.2017 a 1.12.2017 sú v súbehu so skutkom spáchaným 15.9.2017, za ktorý bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24.1.2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8.10.2019, sp. zn. 3To/70/2019, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Uvedený trest obžalovaný aktuálne vykonáva v ÚVTOS Leopoldov. Za všetky tieto skutky je preto potrebné obžalovanému uložiť jeden súhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich (zo zbíhajúcich sa) najprísnejšie trestný. Tým je zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere od 3 rokov do 10 rokov.

61. Súčasne je pri ukladaní súhrnného trestu obžalovanému potrebné aplikovať aj ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. (tzv. asperačná zásada), keďže obžalovaný spáchal viacerými skutkami viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom. Ukladanie trestu s použitím tejto zásady súčasne vylúčilo aplikáciu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák., že obžalovaný spáchal viac trestných činov.

62. Krajský súd následne preskúmal pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a príťažujúcich okolností u obžalovaného, pričom u neho zistil iba jednu príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol za trestný čin odsúdený. Poľahčujúcu okolnosť nezistil žiadnu.

63. Z dokazovania vykonaného pred krajským súdom vyplynulo, že právoplatné odsúdenie za spáchanie trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorý v zmysle § 437 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. vykazuje zákonné znaky zločinu, o ktoré okresný súd oprel aplikáciu ust. § 38 ods. 5 Tr. zák. (opätovné spáchanie zločinu) bolo obžalovanému podľa § 121 ods. 2 Tr. zák. zahladené uznesením Okresného súdu Trnava z 22. septembra 2021, sp. zn. 15Nt/55/2020, právoplatným 5.10.2021.

64. Z dokazovania vykonaného pred krajským súdom ďalej vyplynulo, že obžalovaný pred spáchaním prejednávanych skutkov už bol (druhým záznam v odpise RT) právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. c) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktorý trestný čin v zmysle § 437 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z.z. vykazuje zákonné znaky zločinu (išlo o úmyselný trestný čin s trestnou sadzbou dva až osem rokov). Konkrétne, ide o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Levice zo 6.7.1998, sp. zn. 4T/39/98, právoplatným vo vzťahu k obžalovanému 11.9.1998. Predmetné odsúdenie za zločin do dnešného dňa obžalovaný zahladené nemá. Aplikácia ust. § 38 ods. 5 Tr. zák. tak bola aj naďalej dôvodná.

65. Vychádzajúc z predchádzajúcich bodov krajský súd trestnú sadzbu uvedenú v ust. § 172 ods. 1 Tr. zák. v rozpätí od 3 rokov do 10 rokov modifikoval jednak postupom podľa § 38 ods. 5 Tr. zák., t. j. zvýšením jej dolnej hranice o polovicu, ako aj postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., teda zvýšením hornej hranice o jednu tretinu. V konečnom dôsledku tak krajský súd obžalovanému ukladal trest odňatia slobody v rozpätí od 6 rokov a 6 mesiacov až do 13 rokov a 4 mesiacov.

66. Pokiaľ ide o druh trestu, krajský súd musel obžalovanému ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody, keďže súhrnný trest v zmysle ust. § 42 ods. 2 Tr. zák. nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24.1.2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8.10.2019, sp. zn. 3To/70/2019, ktorým bol obžalovanému uložený práve nepodmienečný trest odňatia slobody. Iný druh trest preto neprichádzal do úvahy.

67. Pokiaľ ide o výmeru trestu, krajský súd obžalovanému uložil za zbíhajúce sa trestné činy jeden súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, t. j. na samej dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby. Uloženiu prísnejšieho trestu bránil fakt, že odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného. V trestnom práve sa totiž uplatňuje zásada zákazu reformatio in peius, teda zásada zákazu zmeny v neprospech obžalovaného alebo aj zásada zákazu zmeny k horšiemu, ktorá je v prípade odvolacieho konania vyjadrená v ust. § 322 ods. 3 Tr. por. Predmetná zásada predstavuje jednu z esenciálnych zložiek práva na spravodlivý súdny proces a je budovaná na princípe,

že postavenie obžalovaného sa nemôže zhoršiť tým, že využije svoje právo na podanie opravného prostriedku. Táto zásada teda garantuje možnosť obžalovaného napadnúť rozhodnutie súdu v čo najširšom rozsahu bez obáv z rizika, že si zhorší svoju situáciu.

68. Keďže krajský súd ukladal súhrnný trest, postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený obžalovanému

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. januára 2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019, sp. zn. 3To/70/2019,

- trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 9. októbra 2019, sp. zn. 1T/26/2019, právoplatným 14. novembra 2019,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 3. decembra 2019, sp. zn. 9T/12/2018, právoplatným 3. decembra 2019,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 30. januára 2020, sp. zn. 9T/35/2019, právoplatným 30. januára 2020,

- rozsudkom Okresného súdu Trnava z 27. februára 2020, sp. zn. 7T/39/2015, právoplatným 27. februára 2020,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

69. Pokiaľ ide o odsúdenia vo veciach Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/26/2019, 9T/12/2018, 9T/35/2019 a 7T/39/2015, vo všetkých týchto prípadoch okresný súd uznal obžalovaného za vinného z tam uvedených trestných činov a vo všetkých štyroch prípadoch okresný súd postupom podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, nakoľko trest uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24. januára 2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8. októbra 2019, sp. zn. 3To/70/2019, považoval na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného za dostatočný. Inak povedané, okresný súd v týchto veciach s konečnou platnosťou ustálil, že tam riešené skutky boli spáchané vo viacčinnom súbehu so skutkom, za ktorý bol obžalovaný už skôr odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 24.1.2019, sp. zn. 3T/14/2018, právoplatným 8.10.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 8.10.2019, sp. zn. 3To/70/2019. Krajskému súdu preto neostávalo iné, ako zrušiť aj výroky o treste v týchto nadväzujúcich rozhodnutiach, keďže nie je povolaný v tomto konaní preskúmať zákonnosť postupu v týchto právoplatne skončených veciach.

70. A hoci skutok spáchaný 7.6.2015, za ktorý bol obžalovaný odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 28.2.2017, sp. zn. 15T/10/2016, právoplatným 5.4.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 5.4.2018, sp. zn. 5To/51/2017, jednoznačne nebol v súbehu s aktuálne súdenými skutkami, napriek tomu krajský súd pri ukladaní súhrnného trestu postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil aj tento výrok o treste, keďže musel dôsledne rešpektovať zásadu zákazu zmeny k horšiemu vyjadrenú v ust. § 322 ods. 3 Tr. por. Inak povedané, nesprávne posúdenie viacčinného súbehu týchto skutkov okresným súdom nebolo možné len z titulu odvolania obžalovaného zmeniť, nakoľko táto zmena by evidentne bola v neprospech obžalovaného.

71. Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, tu krajský súd z napadnutého rozsudku prevzal vecne správny a zákonný výrok o zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa ust. § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zák., keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním týchto trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., konkrétne vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/30/2013, ktorý trest vykonal 22.7.2014.

72. Takto uložený trest podľa názoru krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle ust. § 34 Tr. zák., je zároveň trestom primeraným a spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obžalovaného.

73. Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.